

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 11 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 81

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σίλβα. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγματῶν κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀπελπισία του μετεβλήθη εἰς βαθίαν μελαγχολίαν, καὶ ἡ θορυβώδης τῶν σκέψεων παρόρμησις εἰς ὀδυνηρὰν καὶ δύσφορον καρτερίαν. ὅταν δὲ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸ πνεῦμά του εἶχε λάβῃ σχετικὴν ἡρεμίαν, μετέβη πάλιν εἰς τῆς μάμμης, ἣν πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἴδει. Ἡ ὄψις τῆς Βέρβας λυπηρῶς πρὸς αὐτὸν προσέκρουσεν. Ἡθελεῖ τις εἶπει ὅτι ἡ ἀνθρώπις, ἥτις ἄλλοτε ἐχαρκαχτήριζε τὴν εὐρωστον κόρην, εἶχεν ὡς ἐκ θαύματος ἐξαφανισθῇ τὴν ζωηρὰν ἐρυθρότητα τῶν παρειῶν της εἶχε διαδεχθῇ πελιδνὴ ὠχρότης, τὸ ἀκριβὲς ὡσεὶδὲς τοῦ προσώπου της εἶχε μεταβληθῇ εἰς σκελετωδὴ ἰσχνότητα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της βεθυσιμένοι ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων τῶν ἐξήστραπτον ὑπὸ λάμψεως πυρετώδους καὶ ἀπαισίου.

— Τί σοι συνέβη, Βέρβα; ἠρώτησεν οὗτος μετὰ μελιχίου τόνου ἐνδιαφέροντος. . . Ὑποφέρεις...

— Ναί... ναί... ὑποφέρω... τόσον ὑποφέρω, ὥστε αἰσθάνομαι ἐν τῇ ψυχῇ μου τί, τὸ ὅποιον μὲ κατασπαράττει, μὲ καταβιβάζει, μὲ φονεῖ.

— Καὶ ἐστῆριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῶν ὤμων, ὅπως εὖρῃ ἀνακούφισιν τοῦ καίοντος μετώπου της.

Αἶφνης οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὁδὸν μετὰ τρομερᾶς καὶ ὀργίλου ἐνατενίσεως.

— ὦ, τῶν ἀτίμων... τῶν ἀνάνδρων, προσθέτουσι τὴν χλεύην πρὸς τῇ ὕβρει... Μὲ περιγελῶσι παραθέτοντες τοῖς ὀφθαλμοῖς μου τὴν θέαν τῆς εὐτυχίας των... Ἰδὲ αὐτοὺς, Ράλφε... Ἰδὲ μὲ πόσῃν τρυφερότητι

περιβάλλει αὐτήν, πόσῃ γλυκεῖα καὶ ἀγαπητὴ θέλει εἶναι εἰς αὐτήν ἡ ἐκφρασις τοῦ λόγου του. Φαίνεται ὅτι κατέχεται ὑπὸ τῆς ἡδύτητος τῶν θωπειῶν... καὶ αὕτη... αὕτη... ἡ ὑποκριτής...

— Σιώπα, ἡσύχασον, διέκοψεν αὐτήν ὁ Ράλφος, θέτων τὴν λεπτὴν καὶ ἄβραν χεῖρά του ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἀδελφῆς του... Προσεύχου θερμῶς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ οὕτως θέλει κατασυντρίψει τὸν καταβιβρώσκοντα τὰ σπλάγχνα σου ὄφιν.

— Νὰ ἡσυχάσω... νὰ προσευχηθῶ... ὄχι, ὄχι, ὄχι... θέλω νὰ ἐκδικηθῶ... ναί, ναί, θὰ ἐκδικηθῶ ἄνευ οἴκτου, ἄνευ συμπαθείας, καὶ ἂν ὤφειλον νὰ χάσω ὄχι ἅπαξ, ἀλλὰ χιλιάκις τὴν ζωὴν μου.

Καὶ παρατηρήσασα μὲ βλέμμα πλήρες μίσους καὶ ὀργῆς τοὺς δύο νέους, κάμψαντας ἄλλην ὁδόν, καὶ μὴ σκεπτομένη πλέον νὰ ἀκούσῃ τὰς εὐσεβεῖς προτροπὰς τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐξῆλθε μετ' ὀργῆς, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, καταληφθεῖσα ὑπὸ παροξυσμοῦ ζηλοτυπίας καὶ ἀπελπισίας.

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ προσδιορισθεῖσα διὰ τὸν γάμον ἡμέρα. Ἡ γλυκεῖα κόρη ἐφαίνετο πάντοτε ἀγαθὴ καὶ ἀγαπητὴ, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι, ὡς πρὸς τὸν Τασίλλον ἄλλο αἰσθημα τῆς καθαρὰς καὶ ἀγνῆς φιλίας δὲν ἠθελε καταλάβει τὴν καρδίαν της. Οὗτος δισταζὼν καὶ μετὰ ζωηρᾶς στενοχωρίας ἠρώτα αὐτήν, ἂν εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ γίνῃ μοναχὴ. Αὕτη δὲ τότε ἐκίνει τὴν χαρίεσσαν κεφαλὴν της, ἀπαντῶσα μετὰ φωνῆς ὀλίγον ὑποτρεμούσης:

— Ἄλλοτε ἐνόμιζον ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ λησμονήσω τὸ παρελθόν... ἤδη, ἤδη τίς ἤξευρε... Νῦν, ἐλπίζω εἰς τὸν χρόνον.

Ὁ νέος οὐδὲν ἔλεγε, καὶ ἀνεστένεζεν.

Ἐνεκεν τῆς πρὸς τὴν Ἐδίστην οικειότητος του ὁ Τασίλλος εἶχεν ἐκτιμῆσει πολὺ

πλειότερον τὰ ἐξοχα καὶ ὑψηλὰ αἰσθηματὰ της, τὰς ὀρθὰς σκέψεις, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν χάριν τῶν αἰσθημάτων της, — καὶ τὰ ἠθικὰ ταῦτα δῶρα κατέστησαν τὸν ἔρωτά του ἐπὶ μᾶλλον διάπυρον καὶ διακαέστερον, — ἠρίθμει τὰς ἐβδομάδας, τὰς ἡμέρας, τὰς ὥρας, αἵτινες ἀπεχώριζον αὐτὸν ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐλευθέρως ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ὅτι ἦτο ἰδική του ἡ ἀξιολατρευτὸς ἐκείνη κόρη, — καὶ χωρὶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ διατί ἠσθάνετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν φόβους ἀορίστους, ὡς ἂν ἀπρόοπτον συμβᾶν ἐπρόκειτο νὰ καταστρεψῇ τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο τῆς εὐτυχίας.

Ὅταν τρεῖς μόνον ἡμέραι ἔλειπον ἀπὸ τὸν γάμον, ἡ Ἐδίστη παρεκάλεσε τὴν μητέρα της νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ράλφον καὶ παρακαλῇ αὐτόν, ἵνα εὐλογήσῃ τὸν γάμον της αὐτὸς ὁ ἴδιος, γνωστοποιήσας αὐτῷ ὅτι ἦτο ἐπιθυμία της νὰ μεταλάβῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

— Εἰπέ αὐτῷ πρὸς τούτους, ὅτι ἂν ἔστερξα τοῦτο, ἦτο διὰ τὴν πρὸς σέ ἀγάπην μου, καὶ διότι τὸ καθήκον μοὶ ἐπιβάλλει νὰ μὴ σὲ ἐγκαταλείψω εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς σου.

Μὴ ἀποσιωπήσῃς τὰς παρελθούσας λύπας μου καὶ τὰς ἐλπίδας, αἱ ὅποιαι ἤδη ὡς γλυκὺ ἐκρινὸν λυκαυγὲς ἤρχισαν νὰ διαämpωσιν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ ὁρίζοντος τῆς ὑπάρξεώς μου: ἀπ' αὐτὸν ἐδιδάχθην τὸ ὑψηλὸν τῆς θυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, εἰς αὐτὸν ὀφείλω τοὺς εὐγενεῖς πόθους τῆς ἀρετῆς, αἱ εὐγενεῖς ὁμιλίες του μὲ ἐνεψύχωσαν πάντοτε πρὸς τὴν πίστιν, καὶ μοὶ παρέσχον δυνάμεις ἐν στιγμῇς ἀθυρίας καὶ λύπης. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀφ' ἧς ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον μου, ἰκέτευσον αὐτὸν νὰ μὴ ἀποποιηθῇ τὴν βοήθειάν του, διότι δεδομένη παρ' αὐτοῦ τὴν πανηγυρικὴν ταύτην εὐλογίαν εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ μοὶ φέρῃ

αὕτη τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἡ ψυχὴ μου θέλει ὑψωθῇ, ὡς ἂν καλὸς ἄγγελος ἤθελε περυγίζει περὶ αὐτὴν.

Ὑπενθύμισον αὐτῷ ὅτι θέλω νὰ μείνω πάντοτε ἡ πιστὴ καὶ ἀγαπητὴ ἀδελφὴ του . . . καὶ ὅτι εἰς μικρὰν ἀδελφὴν οὐδὲν ἀποποιεῖται τις.

Πρὸ τοῦ νὰ ἀποστείλῃ ὅμως τὴν μητέρα της ἡ νέα ἠρώτησε τὸν μνηστῆρά της, ὅστις ἀμέσως παρεδέχθη τοῦτο, σκεφθεὶς ὅτι ἦτο ποταπὸν καὶ ἀνάξιον νὰ ζηλοτυπήσῃ τὴν καθαρὰν καὶ παιδικὴν φιλίαν τῶν δύο νέων.

Ὅταν ὁ Ράλλος ἔμαθε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κόρης, κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεποιήθη ἀποτόμως, μετὰ τρυφύτητα ἀσυνήθην πρὸς τὸν εὐπροσηγόρον καὶ προσήνῃ χαρακτήρα του, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπανειλημμένας παρακλήσεις τῆς μητρὸς τῆς Ἐδίττης νικήσας τὰς ἀμφιβολίας του ἀπήντησε καταφατικῶς.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν μορφή γυναικὸς ἐπιμελῶς κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνοῦ καλύμματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ γνωρίζεται, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς Βαρβάρας, καὶ ὅταν αὕτη ἤνοιξεν, ἡ μυστηριώδης μορφή εἰσῆλθε μὴ ἀποκαλυφθεῖσα, καὶ εἰπούσα μετὰ φωνῆς ὑποκόφου :

— Προγινώσκεις τὸ μέλλον . . . Ἰδοὺ ἡ χεὶρ μου . . . Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ὁποῖον ἔσεται τὸ μέλλον μου.

— "Ω ! "Ω ! . . . ὑπεντοθόρισεν ἡ γριῖα, μετὰ προσοχῆς παρατηροῦσα τὰς γραμμάς τῆς χειρὸς της. Τί σκέπτεσαι ; . . . Μήπως ἡπατήθης, μήπως σὲ ἐπρόδωσαν ; ! . . . Βεβαίως κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κατέχευται ὑπὸ τρομερῶν ἰδεῶν ἐκδικήσεως.

— Δὲν ἐμάντευσας κακῶς . . . Ναί, θέλω νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ ἂν εὐρίσκωμαι παρὰ σοί, εἶναι διότι ἤλθον νὰ ζητήσω τὰ μέσα τῆς ἐκδικήσεώς μου.

Τοῦτο ἀκούσασα αὕτη ὑπεκρίθη ἀγανάκτησιν καὶ ὀργήν, ἀπειλοῦσα μάλιστα τὴν ἄγνωστον. Ἀλλὰ τότε ἡ τελευταία αὕτη ἐπὶ μᾶλλον ἐπλησίασε, καὶ δεικνύουσα αὐτῇ ἔγγραφά τινά εἶπε πρὸς αὐτὴν χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

— Ἀρκεῖ νὰ σὲ καταμηνύσῃ τις ὡς μάγισσαν εἰς τὸ μυστικὸν δικαστήριον τοῦ Βέμ, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι τοιαύτη καταμνήσεις εἶναι τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν βεβαίαν καὶ ἀναπόφευκτον θανατικὴν καταδίκην.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ γριῖα ἐρρίγησε, καὶ ἐκλονίσθη ὑπὸ νευρικοῦ σπασμοῦ. Πικρετῆρησε τὴν ἄγνωστον μετὰ τρόμου, καὶ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, δεικνύουσα οὕτω ὅτι ὑποτάσσεται εἰς τὰς θελήσεις της.

— Μετὰ βραχείαν συνομιλίαν ἡ ἄγνωστος ἐξῆλθε κρατοῦσα ὑπὸ τὸ καλύμμα της μικρὸν τι ἀντικείμενον.

Κατὰ τὴν προηγουμένην τῶν γάμων τῆς Ἐδίττης νύκτα ἡ αὕτη ἄγνωστος κρυφίως εἰσῆρχετο εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Ὅταν εἶδεν ὅτι αἱ θύραι τῆς Μητροπόλεως ἐκλείσθησαν, καὶ ὅτι σκότος βαθὺ ἐβασίλευεν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἄγνωστος προφυλακτικῶς καὶ μετὰ συγκεχυμένων βημάτων ἐπλησίασε τὴν ἀγίαν Τράπεζαν, καὶ διευθύνουσα πρὸς αὐτὴν τὸ φῶς μικροῦ φανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν, ἤνοιξε διὰ καταλλή-

λου κλείθρου τὰς κιγκλίδας. Ἀπερίγραπτος τρόμος ἐφαίνετο ὅτι εἶχε κατακυριεύσει τὴν ψυχὴν της, διότι ὡς ἂν ἐστενωχωρεῖτο ὑπὸ ἐφιάλτου φανταστικοῦ τρόμου, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἴστατο τρέμουσα, ἀναποφάσιτος καὶ ἐκτεθαμβημένη. Ἐτεινεν ἀνησυχῶς τὸ οὖς . . . καὶ εἰς τὸν παρμικρότερον κτύπον ἐσκήρτα, εἶπεν οὕτως εἰπεῖν χαμαί, ἐλπίζουσα νὰ καταστῇ ἀσώματος καὶ ἀδιόρθωτος.

Τέλος μεθ' ὑπερανθρώπου ἀγωνίας ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τοὺς φόβους της. Ἀπὸ κιβωτίου, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἰσχυρῶς καὶ σπασμωδικῶς ἐσφιγγεν εἰς τὰς χεῖράς της, ἔλαβε τεμαχίον ἡγιασμένου ἄρτου, καὶ ἔθεσεν αὐτὸ ἐν τῷ ἀρτοφορέῳ ὑπεράνω τῶν λοιπῶν τεμαχίων. Ἐμεινε στιγμὰς τινὰς εἰσέτι, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς προσηλωμένους, καὶ παρατηροῦσα ἂν ὑπῆρχέ τι, ὅπερ ἤθελε προδώσῃ τὴν παρουσίαν της, ἀπεμακρύνθη ἥρῃ, κρυβεῖσα ὀπισθεν τῶν κιόνων τοῦ ναοῦ.

Ὅταν ἡ μελαγχολικὴ λάμψις τῆς σελήνης εἰσέδυσε διὰ τῶν χρωματιστῶν ὑέλων, ἀντανακλῶσα παντοῖα ἰδανικὰ χρώματα, μεταξὺ τῶν παραδόξων ἀποτελεσμάτων τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους, ἡ σκιά τῆς ἀγνώστου ἐφάνη μεταβαίνουσα ἀπὸ κίονος εἰς κίονα, ὥστε ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τὰς σκέψεις, αἵτινες ἐφαίνετο ὅτι κατεβίβρωσκον τὸ πνεῦμά της . . . ἐνίοτε ἐκρυσσε τὴν κεφαλὴν της ἐντὸς τῶν πυκνῶν πτυχῶν τοῦ πέπλου της, ἵσως διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν φοβεράν ὀπτασίαν, ἣν ἡ πυρετώδης ἐξέγερσις τῆς φαντασίας της παρουσίαζεν ἀπαίσιον καὶ ἀπειλητικὴν . . . Τέλος ἔπεσε, καταπεπνημένη καὶ ἀναίσθητος ὀπισθεν ἐξομολογητηρίου.

[Ἐπεται συνέχεια].

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα

[Συνέχεια]

Καὶ κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον ἐμακρύνετο τῆς προκυμαίας, ἥς τὰ φῶτα ἐχάνοντο ὁλονὲν τῷ σκότει.

Ὅση ἂν ἦτο ἡ ἰσχύς, ὅσω μέγα καὶ ἂν ἦτο τὸ θάρρος του, ἡδύνατο ἵσως νὰ ἀνεγείρῃ ἐπὶ στιγμὴν ὑπὲρ αὐτὸν τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς, ἣν ἐκράτει, ἀλλὰ θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ξηράν.

Εὐτυχῶς διὰ παρατόλμου θάρρους, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξαν τοιοῦτον, ὁ Θωμᾶς καὶ αἱ ναῦται ἀφῆθησαν εἰς τὸ ρεῦμα καὶ ἤδη ἡ λέμβος ἐπλησίαζε πρὸς αὐτοὺς.

Φθάσαντες πλησίον τοῦ Ἰωάννου, τὸν ἥρπασαν φέροντα εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ τὴν λέϊαν του, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ δυνάμεις τὸν ἐγκατέλειπον καὶ ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ καταβυθισθῇ διὰ παντός.

Ἄλλ' οἱ σωτῆρες εἶχον ἤδη καὶ αὐτοὶ σωτηρίας ἀνάγκην.

Ἡ θύελλα, ἀνασταλεῖσα πρὸς στιγμὴν, ἤρξατο ἀνακτώσα νέας δυνάμεις.

Τὸ ἀκάτιον ἐφαίνετο σωθὲν ὡς ἐκ θαύματος.

Δύο ναύκληροι, εἰδοποιηθέντες ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῶν ὀλίγων περιέργων, τῶν συναθροισθέντων ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἐτέθησαν, μετὰ τὸ ἀξιοθαύμαστον θάρρος τῶν ναυτικῶν, ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν συντρόφων των.

Φερόμενον ὑπὸ τῶν ἰστίων του, ὡς τὸ πτηνὸν ὑπὸ τῶν πετερυγίων αὐτοῦ, μικρὸν πλοιάριον, διὰ δύο ἀλμάτων ἐφθασε τὴν λέμβον, τῆς ὁποίας περιέσωσε τοὺς τε ἐπιβάτας καὶ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς μετέφερεν ἀβλαβεῖς ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας, ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους, συγκινηθέντος ἐκ τοῦ ἡρωϊσμοῦ των.

Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ τις εἰς ποῖον κίνδυνον ἐξετέθησαν, εἴτε ναύκληροι καὶ εἴτε λοιποὶ ἐργάται τῆς σκηνῆς ταύτης διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸν θαυμασμόν τῶν θεατῶν, οἵτινες ἦσαν ἐν τούτοις συνηθισμένοι εἰς τοιοῦτου εἶδους μεγαλοπρεπῆ καὶ συγκινητικὰ θεάματα.

Ὁ Ἰωάννης ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἀδελφῶν του, ὁ δὲ Ἀνδρέας τῷ εἶπε δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ἀναίσθητον ἐτι κρεολόν :

— "Ω ! πόσον τὴν ἀγαπᾷς !

Ἡ ἀθλητικὴ δύναμις τοῦ πρεσβυτέρου λα Βιλλωδαί ἦτο τοιαύτη, ὥστε, μεθ' ὁλοῦς τοὺς πρὸ μικροῦ καταβληθέντας ἀγῶνας, ὕψωσεν ἀπλῶς τοὺς ὤμους εἰπὼν :

— Θὰ τὸ ἐπανελάβαναι ἐν ἀνάγκῃ διὰ νὰ τὴν σώσω.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Θωμᾶν :

— Τὴν ἀνεγνώρισα, εἶπε. Καὶ διατί νὰ ψευσθῶ ; καὶ, τὴν ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας ! Ὁ Ἀνδρέας εἶχε δίκαιον !

— Καὶ αὕτη τί λέγει ; ἠρώτησεν ὁ ναύτης.

— Θὰ τὸ μάθωμεν αὐριον.

Βλασφημία διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ πλοίαρχου.

Προέβλεπε τάχα διὰ τὸν ρωμαντικὸν ἐκείνον ἔρωτα τραγικὰς συνεπειάς ;

Ἡ ἐβλεπεν ὅτι ἡ κρεολός, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἠνοίγοντο, ἐφαίνετο ἀνήκουσα μᾶλλον τοῖς νεκροῖς ἢ τοῖς ζῶσιν ;

Μίαν ὥραν βραδύτερον, κατόπιν μυρίων μέσων, ἀποδάντων ἀλυσιτελῶν, ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἀνέκτα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς.

Ὁ Ἰωάννης λα Βιλλωδαί ἴστατο παρὰ τὸ προσκεφαλαίον της.

Ὁ ἰατρός εἶπε πρὸς τὴν δυστυχῆ νέαν :

— Εἰς αὐτὸν ὀφείλεις τὴν ζωὴν.

— "Α, κύριε ! εἶπεν ἐκείνη σύνοφρος καὶ μετὰ χεῖλην συνεσφιγμένα, διατί νὰ μὴ με ἀφήσετε ν' ἀποθάνω ;

Καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειράν της ἐστράφη πρὸς τὸ ἄλλο πλευρὸν αὐτῆς.

ΙΑ'

Δύο ἡμέραι παρήλθον.

Ἡ Μαρία ἐγκατέλειπε τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀλέκτορος.